

Історія села Заболоття

Ми, разом з вчителем історії, Людмилою Миколаївною, здійснили кілька екскурсій по селу, заходили до старих людей і випитували історію нашого села і чим займалися наші односельчани в давнину.

З оповідей наших старих дідусів і бабусь наше село до 1900 року можна сказати не існувало так як село, а лише хутір з однією хатиною, в якій проживав дід Левко і тому на честь цього діда було прозвано людей, які поселились там „Левочки”.

З 1900 року уже було 4 хати на хуторі. А з 1912 року уже було 8 хат. В кожній хатині проживало понад чотири сім'ї, а хатина була мала з однієї або двох кімнат. В кімнаті були усі меблі: ліжко („піл”), місник, скриня, стіл, лави, жердка для одягу. Крім меблів у кімнаті була піч, яка завжди займала внутрішній кут з боку вхідних дверей і була обернена до вікна. По діагоналі від печі розташований парадний кут „покуть”, у якому стояли ікони, прикрашені рушниками та квітами. На сьогоднішній день у нашому селі налічується понад сто хат.

Крім хати у кожного господаря був хлів вкритий соломною чи очеретом; комора „льох”, де зберігали різні запаси їжі; повітка „шопа”, де були дрова, вози та різні знаряддя праці.

Наші односельчани займалися бджільництвом, скотарством, землеробством, різб'ярством. Жінки пряли, ткали, шили, а дівчата вишивали рушники, сорочки. Світла не було і тому старались зробити якусь роботу вдосвіта, якщо не встигали - палили „лучину” і продовжували роботу. І тому у кожного господаря і господині був розподілений день.

До 1937 року наше село було під владою Польщі, як розповідають старі люди, жити було не важко.

32 –33рр наше село голодомору не зачепило, так як на півдні України вимирали люди. З 41 року життя у нашому селі погіршилося почалася війна, стали ходити невідомі люди, забирали хліб, м'ясо, якщо не дай Бог хтось заховав щось від них знайдуть заберуть і ще можуть вбити хазяїна. Але були випадки, що вбивали невинних людей, хтось щось наказав і вночі забирали і вели у ліс. Нашого односельчанина було спалено у лісі Миколу Михайловича, просто ні за що. Розповідають ще, що на тому місті було закатовано молоду дівчину, яка носила їсти своєму батькові. І дуже багато страшних випадків було у нашому селі, „ як згадаєш - казали люди - то серце холоне і на очах сльози „. А з 45 року, трохи було легше, бо війна закінчилась, повернулись наші хлопці і чоловіки, були й такі що не повернулись. На сьогодні не залишилось нікого.

Православна церква нашого села була побудована лише у 1998 р., а раніше на хуторі Заболоття церкви не було, батьки ходили в село Березове, або їздили за межі району. Крім церкви, є ще „ Молитовний будинок „, протестантської течії, який був побудований у 1997 році.

Розповідають односельчани, що люди не вміли ні читати ні писати. Дід, Йосип Денисович, розповідав, що вчився ще до війни, закінчив 2 класи, навчались в одному класі всі, школи побудованої окремо не було, вчили по хатах. Лише у 1970 році була побудована чотирирічна школа. Вчитель був один і весь час мінявся. Давнім порадиником, писарем і лікарем була Олена Кіндратівна, вчитель початкових класів, яка на даний час на пенсії. І у 1999 році була відкрита нова Заболотська ЗОШ-ІІ, яка на даний час працює. У школі навчається лише 94 учні.

Магазина до 1961 року не було, люди ходили на ярмарок у село Березове. А 1961 р. був відкритий магазин у хаті Івана Петровича де він і був продавець. У 1966р. був побудований новий магазин, який проіснував до 2010 року, а в 2010 році побудований новий сучасний магазин.

Сільський клуб був побудований у 1980 році, а в 1999р. був переформірований на місце чотирирічної початкової школи там знаходиться і ПШБ. В давнину молодь збиралась у діда Гната у хаті, який грав дуже гарно на скрипці.

Крім цих названих споруд у нашому селі був медпункт, який був побудований у 1905 році на даний час його уже нема. Новий - був побудований у 1985 році в якому працює фельдшер-акушер Єва Іванівна.

На запитання «Чому наше село саме називається Заболоттям?», дід Йосип Денисович відповів так : «У давнину ця місцевість була болотистою, тому звідси пішла й назва «Заболоття»».

Отже, досліджуючи історію нашого села, а раніше хутора Заболоття, ми дізналися багато чого нового, цікавого, радісного та сумного. Ми зрозуміли що потрібно берегти, знати і любити свою Батьківщину, своє село, тому що історія нашого села - це маленька частинка нашої України.

Історична довідка с. Заболоття

Перша згадка про село Заболоття припадає на 1900-1912 р. при Царській Росії.

Був хутір 5 хат. Були (участки) наділи. На одному з участків був смолокурний завод, де виготовляли скипидар.

Першими поселенцями були хлібороби, скотарі.

З 1914-1918 р.р. була громадянська війна.

Мінська губернія (обл.) по с. Блажево Уезд Мозирський

Після 1918 року зайняла Польща в с. Березове організували осінні ярмаркові свята.

Було дуже велике болото. Люди переправлялись на човні в с. Березове.

Назва с. Заболоття пішла від великого болота.